

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Obdo/58/2020  
Identifikačné číslo spisu: 8416202678  
Dátum vydania rozhodnutia: 14.10.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8416202678.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu FEKA Trans s.r.o., so sídlom Pavlovova 2340/3, 058 01 Poprad, IČO: 44 376 855, zastúpeného 1. JUDr. Františkom Kočkom, advokátom so sídlom Timonova 13, 040 01 Košice a 2. JUDr. Jánom Garajom, MBA, advokátom so sídlom Hviezdoslava 2, 058 01 Poprad, proti žalovanému 1/ Ing. Norbertovi Fassingerovi, živnostníkovi podnikajúcemu pod obchodným menom Ing. Norbert Fassinger - NOFA, s miestom podnikania 059 72 Vrbov 449, IČO: 36 157 031, zastúpenému SP & R s. r. o., so sídlom Maróthyho 6, 811 06 Bratislava, IČO: 36 859 982 a žalovanému 2/ Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, o určenie neplatnosti právneho úkonu a uloženie povinnosti uzavrieť zmluvu, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/29/2017-458 z 9. januára 2018, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaní 1/ a 2/ m a j ú proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1 Okresný súd Kežmarok (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 8Cb/31/2016-383 z 24. februára 2017 zamietol žalobu vo výroku, ktorým sa žalobca domáhal určenia neplatnosti nájomnej zmluvy č. 01658/2014-PNZ-P40495/14.00, uzavretej dňa 13.08.2014 medzi žalovanými 1/ a 2/ (ďalej aj „nájomná zmluva“ alebo „sporná zmluva“), a to v časti špecifikovanej v bode IV žaloby a vo výroku o uloženie povinnosti žalovanému 2/ ako prenajímateľovi uzavrieť so žalobcom ako nájomcom zmluvu o nájme poľnohospodárskych pozemkov za obvyklých kritérií a podmienok k pozemkom, nachádzajúcim sa v k. ú. A., N. a I., ktoré boli bližšie špecifikované v podaní z 12.08.2016. Žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi.

2 V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti nájomnej zmluvy z 13.08.2014 vo vzťahu k špecifikovaným nehnuteľnostiam, uzavretej medzi žalovanými 1/ a 2/, pretože na strane žalobcu nie je splnená podmienka existencie vecnej legitímácie, keďže nie je účastníkom právneho vzťahu založeného nájomnou zmluvou, uzavretou medzi žalovanými 1/ a 2/. Ak by súd žalobe v časti, v ktorej sa žalobca domáhal vyslovenia neplatnosti spornej nájomnej

zmluvy, vyhoveli, jeho právne postavenie by sa nezmenilo, čo predstavuje dôvod, pre ktorý žalobca nemá na takomto určení naliehavý právny záujem.

3 Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 1K/101/99-7 z 31.03.2000 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka TATRAOSIVO, a.s. Veľká Lomnica (ďalej aj „úpadca“). V čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu (k 01.04.2000), ako aj v čase odpredaja stavieb na hospodárskom dvore D. v k. ú. N. správcom konkurznej podstaty (v roku 2003), pozemky v k. ú. N. odstúpené spoločnosťou TATRAOSIVO, a.s. do nájmu pre VŠÚZ, a.s. a v prospech BULLY, spol. s r.o. už nemala v nájme spoločnosť TATRAOSIVO, a.s. Uvedené parcely boli v tom čase (s účinnosťou od 01.01.2000) v nájme VŠÚZ, a.s. a spoločnosti BULLY, spol. s r.o. na základe nájomných zmlúv. Vo vzťahu k uvedeným pozemkom nebola preukázaná žiadna funkčná spätosť týchto pozemkov so stavbami žalobcu v zmysle § 2 ods. 5 nariadenia vlády č. 238/2010 Z. z. (ďalej aj „nariadenie vlády“). Odpredajom stavieb na hospodárskom dvore D. v k. ú. N. v rámci konkurzu nevznikla Slovenskému pozemkovému fondu (ďalej aj „SPF“ alebo „fond“) v zmysle vtedy platných predpisov žiadna povinnosť prenajať uvedené odstúpené pozemky nadobúdateľom týchto stavieb, okrem iných aj nadobúdateľovi I. M., ktorý odkúpil stavby, v súčasnosti zapísané na LV č. XXX, k. ú. N., od správcu konkurznej podstaty v roku 2003. Ani vo vzťahu k ostatným pozemkom, ktoré sú predmetom spornej nájomnej zmluvy, nebola preukázaná ich funkčná spätosť so stavbami žalobcu podľa § 2 ods. 5 nariadenia vlády. Stavby zapísané na LV č. XXX, k. ú. N. nadobudol v rámci konkurzu vyhláseného na majetok spoločnosti TATRAOSIVO, a.s. I. M. na základe kúpnych zmlúv z 18.02.2003, pričom tento si neuplatnil svoje právo u SPF, resp. na súde v 3-ročnej premlčacej lehote a preto sa jeho právo premlčalo. Ďalšími prevodmi stavieb nezačala plynúť nová lehota na uplatnenie práva, ale noví nadobúdateľa stavieb, vrátane žalobcu, vstupovali do práv a povinností svojho právneho predchodcu. Ďalším nadobúdateľom týchto stavieb, zapísaným na LV č. XXX, bol M. C. na základe kúpnej zmluvy, zavkladovanej pod V 1092/10, ktorý nepožiadaval SPF o nájom pozemkov. Žalobca nadobudol uvedené stavby na základe darovacej zmluvy z 28.05.2012, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod V 303/13. Žalobca nadobudol len časť stavieb na hospodárskom dvore D., pričom vlastníckmi ďalších stavieb sú iné osoby než žalobca, ktoré SPF nepožiadali o nájom pozemkov a uvedené stavby sa nevyužívajú na poľnohospodárske účely. Stavby na ďalšom hospodárskom dvore v k. ú. N. kúpil od správcu konkurznej podstaty úpadcu žalovaný 1/ (LV č. XXX, k. ú. N.).

4 Žalobca po nadobudnutí predmetných stavieb požiadal fond žiadosťou zo 07.03.2013 o prenájom pozemkov v správe a nakladaní fondu v k. ú. N., A. a I., ktoré podľa neho boli funkčne späté so stavbami na hospodárskom dvore D.. SPF žiadosti žalobcu o prenájom pozemkov nevyhoveli, nakoľko žalobca nemal prednostné právo na nájom dotknutých pozemkov zo strany fondu. SPF mal na požadované pozemky platne uzavreté nájomné zmluvy s doterajšími nájomcami, a to žalovaným 1/ a VŠÚZ, a.s. Fond pri uzavieraní spornej nájomnej zmluvy postupoval podľa zákona č. 504/2003 Z. z. a pozemky v k. ú. N., I. a A. prenajal žalovanému 1/ ako doterajšiemu nájomcovi dotknutých pozemkov. V zmysle citovaného zákona (§ 13 ods. 2, 4) žalovaný 1/ ako doterajší nájomca dotknutých pozemkov v k. ú. N., I. a A. mal zákonné prednostné právo na prenájom predmetných pozemkov zo strany SPF. Keďže žalovaný 1/ prejavil záujem a požiadal SPF o pokračovanie v nájme dotknutých pozemkov, SPF s ním uzavrel spornú nájomnú zmluvu, pričom SPF takto nepostupoval svojvoľne, ale v súlade so zákonom č. 504/2003 Z. z. Žalobcovi nevzniklo žiadne prednostné právo na prenájom pozemkov v správe a nakladaní SPF z titulu funkčnej spätosti pozemkov, ktoré sú predmetom spornej nájomnej zmluvy so stavbami žalobcu, zapísanými na LV č. XXX, k. ú. N. podľa § 2 ods. 5 nariadenia vlády. Na základe uvedeného SPF nevznikla ani žiadna povinnosť prenajať uvedené pozemky žalobcovi.

5 Žalovaný 1/ užíva a obhospodaruje predmetné pozemky na základe nájomných zmlúv uzavretých so žalovaným 2/ od roku 2000, a to nepretržite 16 rokov. Vykonáva poľnohospodársku výrobu a riadne plní záväzky vyplývajúce z predmetnej zmluvy. Uvedené skutkové okolnosti žalobca účinne nepoprel. Sporná nájomná zmluva z 13.08.2014 tak pre jej zmluvné strany zabezpečuje kontinuitu užívania dotknutých pozemkov. Pre žalovaného 1/ predstavuje právnu istotu prednostného práva na uzavretie nájomnej zmluvy vyplývajúcej z § 13 ods. 2 zákona č. 504/2003 Z. z. a z § 2 ods. 14 nariadenia vlády č. 238/2010. Pred prípadnou právnou povinnosťou vyplývajúcou pre žalovaného 2/ z § 2 ods. 5 nariadenia vlády voči žalobcovi má prednosť jeho záväzok vyplývajúci z § 2 ods. 14 tohto nariadenia. Z uvedených

dôvodov súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol a výrok o trovách konania odôvodnil s poukazom na § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

6 O odvolaní žalobcu rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 7Cob/29/2017-458 z 9. januára 2018, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 378 ods. 1 CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a na jeho základe správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

7 K procesným odvolacím námietkam odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie nepochybil, pokiaľ nevyhovel návrhu na odročenie pojednávania dňa 24.02.2017, na ktorom vo veci meritórne rozhodol. Súd nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dôkazov (návrh na vypočutie svedka I. M.) a v zmysle § 185 ods. 1 CSP sám rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná alebo ktoré nevykoná, pričom nemusí rešpektovať návrh strany na vykonanie dôkazov, pokiaľ má skutkový stav spoľahlivo zistený na základe iných dôkazných prostriedkov. Pokiaľ ide o odročenie pojednávania na návrh strany je potrebné vychádzať z ustanovenia § 183 CSP, ktoré ponecháva na zvážení súdu v konkrétnej veci, či pojednávanie bude alebo nebude odročené. Napriek existencii dôležitých dôvodov na strane sporovej strany, súd nemusí rešpektovať návrh na odročenie pojednávania, ak v konaní možno pokračovať a prípadne vo veci aj rozhodnúť. Takéto znenie zákonného predpisu korešponduje s ustanovením § 195 ods. 1 CSP, podľa ktorého výsluch sporovej strany v konaní nie je obligatórnou náležitosťou dokazovania. Samotná choroba žalobcu a potvrdenie o tom, že jeho zdravotný stav mu neumožňuje zúčastniť sa pojednávania, neboli vyhodnotené súdom prvej inštancie ako okolnosť, pre ktorú nie je možné v konaní ďalej pokračovať. Pokiaľ za daných okolností súd prvej inštancie vyhodnotil, že vo veci je možné konať aj v neprítomnosti žalobcu (jeho konateľa), pretože v spise existuje dostatok iných podkladov a dôkazov, na základe ktorých je možné vo veci rozhodnúť, je potrebné ponechať túto úvahu na posúdenie súdu prvej inštancie a pokiaľ sa tento rozhodol vo veci konať, nemožno za daných okolností takéto konanie považovať za nesprávny procesný postup, ktorým súd prvej inštancie znemožnil strane (v danom prípade žalobcovi), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Rovnako nemožno považovať za vadu konania okolnosť, že súd prvej inštancie nevyhovel návrhu žalobcu na prerušenie konania so zreteľom na závery, ku ktorým dospel ten istý súd prvej inštancie v konaní pod sp. zn. 2C/141/2014. Týmto rozhodnutím nebol konajúci súd viazaný. Nie je totiž jeho povinnosťou len na základe takejto okolnosti konanie prerušiť, keďže v zmysle § 164 CSP je riešenie otázky, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, len fakultatívnou možnosťou pre prerušenie konania. V prejednávanej veci súd prvej inštancie uzavrel, že nemá dôvod prerušiť konanie len na základe argumentácie žalobcu, týkajúcej sa výsledkov, ku ktorým dospel Okresný súd Kežmarok v konaní vedenom pod sp. zn. 2C/141/2014.

8 Pokiaľ ide o meritum veci, bolo nepochybné preukázané, že súčasným užívateľom predmetných pozemkov je žalovaný 1/ na základe nájomnej zmluvy uzavretej so žalovaným 2/ dňa 13.08.2014. Za nedôvodnú považoval odvoláciu námietku žalobcu, že je otáznou, či si žalovaný 1/ plní svoje povinnosti ako nájomca. Z vyjadrení žalovaného 2/ nepochybné táto okolnosť vyplýva a v tomto smere si žalovaný 1/ svoje povinnosti plní a nájomnú zmluvu neporušuje.

9 Podstatné pre správne rozhodnutie v prejednávanej veci bolo zistenie, či žalobcovi svedčí právo na prednostné uzavretie zmluvy o nájme predmetných nehnuteľností v zmysle § 2 ods. 5 nariadenia vlády č. 238/2010 Z. z. Žalobca svoje právo odvodzuje od právneho predchodcu, ktorým bol I. M., ktorý nadobudol nehnuteľnosti na hospodárskom dvore D. v N. v konkurze, ktorý bol vyhlásený na majetok spoločnosti TATRAOSIVO, a.s. Tento predmetné nehnuteľnosti previedol na M. C., od ktorého ich následne titulom darovacej zmluvy získal žalobca. Nemožno súhlasiť s právnym názorom súdu prvej inštancie, že pokiaľ právny predchodca žalobcu I. M. si neuplatnil svoje právo na prednostný nájom predmetných nehnuteľností u žalovaného 2/ v 3-ročnej premlčacej lehote, toto právo sa premlčalo a touto okolnosťou je viazaný aj ďalší právny nástupca tohto pôvodného vlastníka, ktorý predmetné

nehnutelnosti nadobudol v konkurze. Ďalší nadobúdatelia nehnuteľností nemôžu byť touto okolnosťou viazaní a nemôžu byť zbavení možnosti, ktorú poskytuje § 2 ods. 5 nariadenia vlády len preto, že v minulosti ich právny predchodca si takéto právo neuplatnil. Takýto výklad zákona by bol nelogický a poškodzujúci ďalších nadobúdateľov nehnuteľností. Podstatné je to, či v momente, keď oprávnená osoba v zmysle § 2 ods. 5 nariadenia vlády si uplatňuje svoje právo na prednostný nájom pozemkov, sú splnené podmienky uvedené v tomto vládnom nariadení, to znamená, že musí ísť o pozemky, ktoré sú funkčne späté s nehnuteľnosťou určenou na poľnohospodárske účely, ktorej vlastníkom je takýto žiadateľ - oprávnená osoba. V tomto smere súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie a nepochybne správne uzavrel, že pre aplikáciu § 2 ods. 5 nariadenia vlády nie sú splnené podmienky práve z dôvodu neexistencie funkčnej spätosti nehnuteľností s hospodárskym dvorom D. a nehnuteľnosťami, ktoré sú v súčasnosti na základe darovacej zmluvy z 28.05.2012 vo vlastníctve žalobcu. V tomto smere nemožno súhlasiť s námietkami žalobcu, že žalovaný 2/ svojím postupom porušil právne predpisy, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že spoločnosť TATRAOSIVO, a.s. sa dostala do finančných problémov už skôr (konkurzné konanie prebiehalo už od r. 1999 a konkurz bol vyhlásený 31.03.2000). Napokon pôvodný právny predchodca žalobcu I. M. predmetné nehnuteľnosti nadobudol v roku 2003, teda so značným časovým odstupom od doby, kedy sa užívanie predmetných nehnuteľností ujali spoločnosti BULLY, spol. s r.o. alebo VŠÚZ, a.s. Naviac, samotný I. M. nebol bezprostredným právnym predchodcom žalobcu, pretože ďalším nadobúdateľom týchto nehnuteľností bol M. C. a žalobca sa stal vlastníkom nehnuteľností až v roku 2012. Za týchto okolností práve spomínaný vývoj v užívaní týchto nehnuteľností či už pôvodnou spoločnosťou TATRAOSIVO, a.s. a ďalšími subjektmi, spôsobil stratu tzv. funkčnej spätosti predmetných nehnuteľností v zmysle § 2 ods. 5 nariadenia vlády.

10 Existencia funkčnej spätosti s nehnuteľnosťami, ktoré vlastní žalobca, je podmienkou aplikácie § 2 ods. 5 nariadenia vlády a vyhovenia požiadavkám žalobcu na uzavretie nájomnej zmluvy. Pri absencii tejto funkčnej spätosti sa nemožno s úspechom domáhať nárokov, ktoré si žalobca uplatňuje v tomto konaní v podobe požiadavky na uloženie povinnosti žalovanému 2/ uzavrieť nájomnú zmluvu za obvyklých kritérií a podmienok. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že za danej situácie má prednosť aplikácia ustanovenia § 2 ods. 14 nariadenia vlády č. 238/2010 Z. z., pretože nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, nie sú právne voľné. Súd prvej inštancie správne rozhodol, keď žalobu zamietol. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny, pričom správne sú aj jeho výroky o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a o trovách konania, na ktoré odvolací súd v podrobnostiach odkázal. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/ a 2/ priznal proti žalobcovi (ako neúspešnej strane sporu) nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom ich výšku určí podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

11 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12 Dovolateľ poukázal na to, že nesúhlasí so záverom odvolacieho súdu, ktorý v odseku 31 odôvodnenia rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie a nepochybne uzavrel, že nie sú splnené podmienky pre aplikáciu § 2 ods. 5 nariadenia vlády práve z dôvodu neexistencie funkčnej spätosti nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania s hospodárskym dvorom D.. Skutkové a ani právne závery súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie sú správne a sú prinajmenšom predčasné, keďže pozemky špecifikované v žalobe boli funkčne späté s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa na hospodárskom dvore D. vo vlastníctve žalobcu aj v čase, keď si žalobca uplatnil svoje prednostné právo na ich nájom. Vlastnícke právo žalobcu k hospodárskemu dvoru D. je preukázané výpisom z LV č. XXX pre k. ú. N.. Žalobca preukázal, že jeho právny predchodca I. M. a ďalšie osoby nadobudli nehnuteľnosti, ktoré tvorili hospodársky dvor D., 08.07.2003 od spoločnosti TATRAOSIVO, a.s. v konkurze. Skutočnosť, že pozemky v k. ú. N., I. a A., špecifikované v žalobe, patrili k hospodárskemu dvoru D. a boli s ním funkčne späté, preukázal mapovými podkladmi. Nie je pravdou, že funkčná spätosť pozemkov zanikla a že v čase nadobudnutia vlastníckeho práva právneho predchodcu žalobcu k hospodárskemu dvoru D. už táto funkčná spätosť neexistovala (uvedené preukazujú dôkazy: stanoviská

z 13.09.1999 a zo 17.12.1999). Pokiaľ spoločnosť TATRAOSIVO, a.s. mala záujem „odstúpiť“ od prenájmu v prospech VŠÚZ, a.s. s účinnosťou od 01.10.1999 a v prospech BULLY, s.r.o. s účinnosťou od 01.01.2000, nájomný vzťah medzi žalovaným 2/ a TATRAOSIVO, a.s. trval najmenej do 30.09.2000 a tento sa skončil až výpoveďou žalovaného 2/ z 10.09.1999 (uplynutím výpovednej lehoty). „Odstúpenie“ od prenájmu je zo dňa 17.12.1999 a návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok TATRAOSIVO, a.s. bol podaný tiež v roku 1999. Pokiaľ mala spoločnosť TATRAOSIVO, a.s. uzavreté nájomné zmluvy so žalovaným 2/, tak tieto majetkové práva mali byť ocenené a speňažené v konkurze a pokiaľ tesne pred vyhlásením konkurzu (vyhlásený bol uznesením z 31.03.2000) riaditeľ „odstúpil“ tieto majetkové práva na VŠÚZ, a.s. a BULLY, s.r.o., mohlo ísť o neúčinné odporovateľné právne úkony podľa zákona o konkurze a vyrovnaní. Dovolateľ dal do pozornosti aj majetkové a personálne prepojenia, keď spoločníkmi spoločnosti BULLY, s.r.o. boli spoločnosť TATRAOSIVO, a.s. a členovia predstavenstva tejto akciovej spoločnosti. Takéto úkony sú preto nielenže neúčinné, ale aj neplatné a dokonca ničotné a žalovaný 2/ nebol povinný uzavrieť nájomné zmluvy so subjektmi v nich uvedenými, t. j. VŠÚZ, a.s. a BULLY, s.r.o.

13 Podmienky, za akých mohol SPF prenajímať pozemky, s ktorými nakladá na účely poľnohospodárstva, upravovali Zásady na uplatňovanie niektorých ustanovení zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom, schválené vládou Slovenskej republiky (ďalej aj „zásady vlády“) - čl. I. písm. a/ zásad vlády. V zmysle čl. II ods. 1 písm. b/ zásad vlády platí, že pozemky, s ktorými fond nakladá, tvoriacimi jeden funkčný celok so stavbami, ktoré sa využívajú na účely poľnohospodárstva, má fond prenajať v prvom rade vlastníkovi týchto stavieb. V prípade konkurzu bol fond povinný prenajať pozemky funkčne späté so stavbami na poľnohospodárske účely v prvom rade osobám, na ktoré sa previedol majetok, s ktorým tento štátny podnik alebo iná osoba hospodárila. V prípade, keď majetok štátneho podniku nadobudlo viac nadobúdateľov, fond bol povinný prenajať každému z nadobúdateľov pozemky vo výmere zodpovedajúcej účelu využitia prevádzaného majetku. Zásady vlády výslovne zakazovali fondu prenajať pozemky nielen dlžníkovi fondu, ale aj osobám blízkym dlžníkovi fondu, ktoré majú účasť v právnických osobách, ktorým by mali byť pozemky prenajaté. Pokiaľ žalovaný 2/ neuzavrel nájomnú zmluvu k pozemkom funkčne spätým s hospodárskym dvorom D. s právnymi predchodcami žalobcu, ktorí tieto parcely nadobudli v konkurze, ale tieto parcely prenajal iným osobám, konal v rozpore so zásadami vlády a zákonom č. 330/1991 Z. z.

14 Pokiaľ by sa aj pripustilo, že spoločnosť TATRAOSIVO, a.s. mala právo rozhodovať o tom, komu majú byť pozemky prenajaté, dovolateľ poukázal na to, že predmetom „odstúpení“ bola iba časť pozemkov funkčne spätých s hospodárskym dvorom D.

15 Ak prednostné právo na uzavretie nájomnej zmluvy k pozemkom funkčne spätým s hospodárskym dvorom, vedeným na LV č. XXX pre k. ú. N., žalovaný 2/ „rezervoval“ v prospech budúceho vlastníka tohto hospodárskeho dvora, rovnakým spôsobom mal postupovať aj v prípade hospodárskeho dvora D. a nájomnú zmluvu k pozemkom funkčne spätým s týmto hospodárskym dvorom mal uzavrieť s nadobúdateľom tohto hospodárskeho dvora, resp. so žalobcom ako s jeho právnym nástupcom. Ak žalovaný 2/ postupoval inak, konal v rozpore so zákonom a zásadami vlády a zasiahol do práv žalobcu a jeho právnych predchodcov. Podľa názoru dovolateľa, súd prvej inštancie a ani odvolací súd z vykonaných dôkazov nemohli prijať záver, podľa ktorého všetky pozemky funkčne späté s hospodárskym dvorom D., boli prenechané do nájmu ešte pred tým, ako tento hospodársky dvor nadobudol právny predchodca žalobcu a z toho vyvodíť, že funkčná spätosť všetkých predmetných pozemkov zanikla ešte pred týmto okamihom, pretože to bez zistenia, aké pozemky boli predmetom nájomných zmlúv, nie je možné. Pozemky, ktoré boli funkčne späté s hospodárskym dvorom D. žalovaný 2/ prenechal do nájmu žalovanému 1/ až potom, čo právny predchodca žalobcu v roku 2003 hospodársky dvor D. kúpil. Pokiaľ žalovaný 1/ v žiadosti o prenájom pozemkov z 26.04.2004 adresovanej žalovanému 2/ tvrdil, že prevzal postupne od bývalých užívateľov TATRAOSIVO, a.s. a PD Vrbov poľnohospodársku pôdu v k. ú. I., N. a A., zavádzal, pretože právo na nájom k pozemkom funkčne spätým s hospodárskym dvorom D. mu nepatrielo. Funkčná spätosť pozemkov patriacich k hospodárskemu dvoru D., špecifikovaných v žalobe a v zmene žaloby, nezanikla, ale trvala ďalej. Prednostné právo na uzavretie nájomnej zmluvy k týmto pozemkom prináležalo žalobcovi a tomu zodpovedala aj povinnosť žalovaného 2/ uzavrieť takúto nájomnú zmluvu so žalobcom, a nie so

žalovaným 1/ a ani s inými subjektami. Na preukázanie týchto skutočností navrhoval vykonať dôkazy výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu a svedka I. M. (právneho predchodcu žalobcu, ktorý predmetný hospodársky dvor kúpil), avšak súd tieto dôkazy nevykonal. Nevykonanie týchto dôkazov malo za následok nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, čo považuje za vadu konania.

16 S poukazom na vyššie uvedené dovolateľ navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania proti žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 100%.

17 K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 1/. K odoslaniu vyjadrenia do elektronickej schránky súdu prvej inštancie došlo dňa 18. mája 2018, pričom výzva na vyjadrenie sa k dovolaniu bola žalovanému 1/ doručená do elektronickej schránky jeho právneho zástupcu dňa 30. apríla 2018. Posledným dňom lehoty na podanie vyjadrenia bol utorok 15. mája 2018, avšak k odoslaniu dovolania do elektronickej schránky súdu prvej inštancie došlo až dňa 18. mája 2018, t. j. oneskorene. Keďže na neskoro podané vyjadrenie k dovolaniu sa neprihliada, dovolací súd neprihliadol na vyjadrenie k dovolaniu v zmysle § 436 ods. 3 CSP. S poukazom na uvedené bolo potom vyjadrenie žalovaného 1/ nadbytočne doručené žalobcovi, ktorý k vyjadreniu žalovaného 1/ zaslal svoju repliku, na ktorú dovolací súd tiež neprihliadol, keďže neprihliadol ani na vyjadrenie žalovaného 1/.

18 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle ustanovenia § 35 CSP po zistení, že dovolanie podala včas strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v zmysle ustanovenia § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

19 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

20 Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

21 Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

22 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

23 Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

24 Podľa ustanovenia § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie vecí, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

25 Podľa ustanovenia § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

26 Dovolateľ v posudzovanom prípade vyvodzoval prípustnosť dovolania z § 420 ods. 1 písm. f/ CSP, pričom namietal nedostatočné vykonanie dokazovania, resp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdmi. Uviedol, že na preukázanie funkčnej spätosti predmetných pozemkov s hospodárskym dvorom D. navrhoval vykonať dôkaz výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu a svedka I. M. (právneho predchodcu žalobcu, ktorý predmetný hospodársky dvor kúpil), avšak súd tento dôkaz nevykonala, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie a predstavuje vadu konania. Skutkové a právne závery súdov oboch inštancií nie sú správne a sú prinajmenšom predčasné.

27 Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ OSP. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov.

28 Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

29 Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

30 Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné vykonanie dokazovania, resp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov, dovolací súd uvádza, že strany sporu majú právo v civilnom sporovom konaní označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení, avšak súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (ust. § 185 ods. 1 CSP). Aj Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo

počas konania najavo. V civilnom sporom konaní je súd povinný zvážiť, ktoré dôkazy je povinný vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci, nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená.

31 Rovnako dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení súdov nie je vada, ktorá by v rozhodovacej praxi NS SR bola považovaná za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania (ust. § 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

32 Ďalej dovolateľ založil prípustnosť dovolania na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 CSP). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť odvolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8.06.2017).

33 Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj otázka procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením vecí je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právneho predpisu ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26.02.2010).

34 Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nového civilného predpisu je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/132/2009, 2Cdo/71/2010, 3/Cdo/51/2006, 4Cdo/151/1998, 5Cdo/1/2010, 7Cdo/117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. To, či otázka zásadného právneho významu bola už vyriešená alebo nie, a na to nadväzujúcu prípustnosť dovolania rieši dovolací súd na základe dôvodov uvedených dovolateľom.

35 Dovolací súd dodáva, že jeho úlohou nie je, aby svojim výkladom textu dovolania fakticky dopĺňal, či domýšľal niektoré jeho náležitosti. V prípade absencie vymedzenia kľúčovej právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesno-právnych a hmotno-právnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd. V opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

36 Dovolací súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil právny názor, že ak dovolateľ v dovolaní uplatnenom pre nesprávne právne posúdenie nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil (v prípade prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP), dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/6/2017 zo 6. marca 2017). Zo strany dovolateľa bolo preto potrebné, aby konkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom spolu s uvedením riešenia aplikovaného odvolacím súdom, vysvetlil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviedol, ako mala byť právna otázka vyriešená správne. Dovolací súd poukazuje aj na ďalšie rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo/149/2017 z 27. septembra 2017, z ktorého vyplýva, že ak dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, potom je povinný v dovolaní uviesť, od ktorých rozhodnutí dovolacieho súdu predstavujúcich ustálenú rozhodovaciu súdnu prax, sa odvolací súd odklonil pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie.

37 Zákonná úprava dovolania kladie na jeho vymedzenie prísne kvalitatívne nároky (ust. § 432 ods. 2 CSP), čo súvisí aj s povinným právnym zastúpením strany sporu v dovolacom konaní. Prípustnosť dovolania sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 CSP), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu, ktorú dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi už riešil. V prípade, ak k naplneniu týchto požiadaviek nedôjde, dovolací súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania. Uvedený nedostatok predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ CSP.

38 Samotné spochybňovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inšancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Obdo/47/2017, sp. zn. 4Obdo/45/2017, sp. zn. 5Obdo/22/2017).

39 Záverom dovolací súd uzaviera, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces a zároveň dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP a § 447 písm. f/ CSP.

40 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods.3, druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaných rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

41 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.